

130. Մէկ օր Հնդու եամանար թահեաւորի ակճիկ՝ Խանդիւթ խանրմ թուխա կրեր էր Տաւիթին. — Թէ տիւ ինձի յախտեցիր, ինչ կուզես, աը տամ . . . :

131. Տաւիթ էլաւ լե, ծինը խեծաւ, մարթեր առեց, կընաց կուիւ :

Տաշաի մէջ տեսաւ էր կաթ է սուն անգուկ .

Ասաց ինքն իրան. — Էսա ձի ջաբելիւ¹ խամար էն կայնացուցէ :

Թուրը քեաշեց, ասաց. — Կը յիշամ Մարութայ պանցը Ասուածածին .

Մտէ խաչ պատրաստեցին Տաւիթի աչ թիւին,

Որ Տաւիթ թուր թալի էրկաթին

Չէրթայ քիւսն ու քեամին .

Թուրը էթալ սունը կտրեց .

Սունը կալամ կալամի լերէն կայնեց :

132. Տաւիթ ասաց. — Մեւը կտարեր Տաւիթին,

Աչքը քեռուներ Տաւիթին, մտը կտարեր Տաւիթին,

Տաւիթը թուր չը թալեր, էրթեր քիւսն ու քամին :

133. Որ էտա ցեղ ասաց, էլաւ կէօտ, ընգեաւ, էտա տեղ :

Մէկ սճաթ մնաց, քեամի էլաւ, կտրած սունը ընգեաւ տակ :

134. Ին կեախ ինոր կշաի մարտեր ասացին. — Տաւիթ, տիւ

ինչի՛ քե անիծեցիր, քիւ կտրած սուն ընգեաւ տակ :

Ասեցին, — Տաւիթ, ծեր աղկի մէջ Աստուծուց տրուած ա,

Ինչ որ ասեն, կը կատարուի. քե օխնի, էլմ էլ կը ժրես :

125. Տաւիթ ասաց. — Մեւը կանչըներ Տաւիթին,

Աչքեր լէօսներ Տաւիթին,

Ոսներ սաղէներ Տաւիթին,

Կը յիշեմ Մարութայ պարցը Աստուածածին .

Որ լսի Տաւիթի խնթիւրքին . . . :

136. Էրկու տարուց յետե Տաւիթին մէկ աղայ կրին, անուն կը անեն Մհէր. Տաւիթ եփ կերթայ ուր աղին տեսնայ, կիրիշկայ աչ ծեռին մէջ մէ կաթմ արուն կայ :

137. Տաւիթը էնտեղ կանիծի ինոր աղին, կասի. — Տիւ չորնաս, քեզնից աղայ չըլնի : Ետա ցեղ էլ կըլնի :

138. Տաւիթը կընիկ կառնի, կըպրի Սասնայ տուն : Կրկեա Մշու տաշտով որ ընցնի, Մշու Սուլթան կը կեայ առաջ կուի կանի : «Էա խաչը», որ յէօրտիւմ արէ, ինոր կը վառի, էլ չը կէնայ Սուլթանի խետ կուիւ անի :

139. Պերին էտացեղ արին. կեախտիկ² տարան կարմնջի լե-

1. Փորձելու : 2. Գաղանի :